

Anna

Čtveráková

DENÍK
STARŠÍ
DÁMY

Anna Čtveráková

DENÍK STARŠÍ DÁMY

Copyright

Autorka: Anna Čtveráková

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-438-8 (ePub)

978-80-7512-439-5 (mobipocket)

978-80-7512-440-1 (pdf)

Láska je penězokaz, který mění halíře na zlatky,
ale často i zlatky na halíře

(Honoré de Balzac)

JAK SE ŠPATNĚ ZAMILOVAT

Tak jsem se narodila. Nic zvláštního, jenom to, že se na mě můj otec nešel asi 14 dnů vůbec podívat, protože jsem měla být kluk. Sestra už byla na světě. Rodiče byli starší, tak jsem otci ani neměla za zlé, že chtěl následníka.

Když nakonec do té postýlky nahlédl, prohlásil prý: je docela hezká, a tak jsem byla vzatá na milost. Se starší sestrou jsme měly celkem hezké dětství. S rodiči jsme bydleli v Českých Budějovicích v nádherné vile. Prázdniny jsme se sestrou trávily střídavě u tety v jižních Čechách v Purkarci, nebo u jiné tety v Záblatí anebo u otcových příbuzných ve Zlivi a okolí. Tak to byly úžasné prázdniny.

Vždycky jsem byla při chuti

Já jsem odjakživa milovala sladkosti a i ostatní jídlo. Jako malá jsem měla sen: Kdybych tak mohla jít do

cukrárny a koupit si všechno, na co bych měla chuť- třeba kyselé fialky, pendrek, karamely, nebo barevná mejdlíčka. Dneska jsem se už dostala do „vyššího levlu“, mám nejraději čokoládu nebo čokoládové bonbony, ale nepohrdnu ani tím ostatním.

Moje fobie

Když jsem byla malá, tak mě bohužel ani o prázdninách nikdo nenaučil plavat, ani jezdit na kole. Později jsem to pracně doháněla, ale spíš marně, dodneška plavat pořádně neumím. Ale třeba je to tím, že jsem se jednou o prázdninách topila, kluci mě na poslední chvíli vytáhli. Asi to ve mně zůstalo napořád, mám prostě fobii z hluboké vody.

Můj otec byl z jedenácti dětí. Jeho nejmladší sestra dřela u sedláka (psal se rok 1945), tak ji otec od něho vzal a pomáhala v domácnosti mamce do té doby, než se sama vdala. Moje starší sestra chodila do druhé třídy a já jsem začala první, když otce převelelo vojsko do Prahy. Tak se z nás najednou stali Pražáci.

Z Budějic do Prahy

Byl to sice skok stěhovat se z vily do „dvojpokojáku“, ale co se dalo dělat, vojsko je vojsko!!! A když jsme byli ti Pražáci, tak zase pro změnu venkovští jezdili k nám. Sestřenice, které k nám jezdily, byly většinou starší, a tak kamarádily spíš s mojí sestrou. Ale když měly hlad, tak přišly za mnou. Sestra nemusela jíst celý den, ale mě vždycky na sváču utáhly. Když jsme měli k obědu třeba bramborovou polévku, kterou sestra nemusela, tak naše přísná matka nás ven nepustila, dokud jsme všechny nedojedly. Tak já jsem tajně za sestru tu polívku snědla. Ale chtěla jsem za to třeba bonbony - prostě něco za něco!!! Nebylo divu, že jsem byla cvalík.

Nepřeučili mě

Ve škole jsem měla sice skoro samé jedničky, ale bohužel jsem levák, což tenkrát bylo na škodu. Silou tenkrát přeučovali leváky na praváky. Mnohé „přeucené“ děti z toho začaly koktat. Naštěstí se mi to nestalo. Nekoktám! Hrozně moje levačka rozčilovala jednoho našeho strejdu. Neustále mě nutil vzít lžici do pravé ruky, ale prostě to nešlo, celá jsem se pobryndala a nic jsem

nesnědla!!! Na základní škole to byl problém především v hodinách psaní a kreslení.

Kamarádka z dětství

Měla jsem už od první třídy jednu kamarádku Janu, ke které jsme si chodily hrát. Měli velikou zahradu, kterou jim sice později zabrali, ale kousek jim přece zůstal. Kamarádíme se pořád, i když je nám už pomalu 70 let. Ona se na školu nedostala, protože její otec byl živnostník – velkokamnář, tak se šla učit k Baťovi. Ale mělo to pro nás výhodu, protože již velmi brzo dělala vedoucí a nechávala nám - frajerkám - botičky a kabelčičky - podpultovky hlavně z Itálie. To jsme teprve byly in.

Doba bláznivé bezstarostnosti

Pokračovaly jsme se sestrou na jedenáctiletku, tam už nikomu nevadilo, že jsem levák. Na téhle škole to bylo prima, jiní spolužáci, nové zážitky... Na škole se mi líbilo, měla jsem ráda matematiku a taky našeho učitele, který

byl starší asi jen o šest let!!! Také jsme společně se spolužáky chodili do tanečních, na výlety, na čaje (dnes se tomu říká diskotéka), do Chuchle na koníčky. I na horách jsme byli společně... Bezva období. Byli jsme moc dobrá parta.

Také jsme se sestrou chodily stejně oblečené a velmi moderně. Měly jsme tetu, která na nás šila a měla veliký vkus. Např. jsme nosily širokou zelenou sukni se spodničkou a velkými kapsami, k tomu žlutý svetr a široký černý gumový pásek do pasu (tenkrát ještě to byl pas 53 cm). Prostě velký frajerky.

V tu dobu jsem měla několik nápadníků. S jedním jsem tak trochu chodila, společně jsme předtančovali na maturitním plese. Trochu jsme to pokazili, a protože jsme začínali, tak to bylo dost nepříjemné, ale pak jsme se srovnali, tak všechno dobře dopadlo. Dostala jsem od něj dokonce dárek (náušnice), ale já jsem přesto byla zakoukaná do jiného. To byla nádherná a bezstarostná léta!!!